

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 20 de gener del 2017.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 19-02-2014, el Sr. D.. va presentar demanda laboral contra el Sr. RG.. i els Srs. M. i HG.., en llur qualitat respectiva de titular administratiu i de titulars reals del negoci xxxxxxxx BAR, demanant llur condemna solidària a satisfer-li la suma total de 28.460,64.-euros en concepte d'havers laborals i d'indemnització, al pagament dels interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

També va demanar el retorn de les seves pertinences com són les fotos i els arbres.

II.- Per escrit del 02-04-2014, els defenents van sol·licitar la suspensió de les actuacions per prejudicialitat penal però per Aute del 15-04-2015

aquesta petició es va desestimar, resolució confirmada per aquesta Sala el 26-01-2016.

III.- La representació processal dels Srs. RG., M. i HG. es va oposar totalment a la demanda .

IV.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 01-09-2016, decidint desestimar la demanda tot i condemnant a l'agent en costes.

V.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. D., demanant la seva revocació i que es dictés una nova estimant totes les seves pretensions inicials, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies als defenents.

La representació processal dels Srs. RG., M. i HG. demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs de l'agent s'alça contra la conclusió del tribunal unipersonal que no existia cap nexa de subordinació i per tant cap relació laboral. Els arguments revocatoris són en essència que: 1) el xxxxxxxx BAR li va fer una quitança i el va declarar a la CASS com a assalariat ; 2) la propietària del local no el coneix com a soci ; 3) no apareix com a soci al registre de comerç ; 4) ja havia treballat pel xxxxxxxx BAR i aquesta relació va donar lloc a una demanda laboral que es va acabar per un acord; 5) si bé és ell que s'encarregava dels clients això no vol dir que era soci ; 6) va refusar de firmar el contracte de

societat perquè ell no volia forma part de la societat ; 7) sí que era subordinat a la voluntat dels socis ; 8) els defenents no han aportat els rebuts de pagament dels seus salaris perquè no han volgut i 9) sí que hi ha parcialitat en els testimonis dels Srs. A., F.. i C...

Les parts s'afronten sobre l'existència d'una real relació laboral ja que mentre que el Sr. D.. ha sostingut l'existència d'una relació laboral iniciada el 21-01-2013 i acabada el 16-12-2013 com a conseqüència del seu acomiadament no causal, els defenents han pretès que si a un cert moment se'l va declarar com assalariat per assegurar-li cobertura social i garantir les condicions de la seva residència al Principat, en veritat era un soci més del negoci.

És cert que la quitança signada pel Sr. M.. i la inscripció a la CASS són unes fortes presumpcions de l'existència d'un contracte laboral, encara que estranyament és només a partir del mes d'agost del 2013 i no del mes de gener que se'l va declarar com a assalariat a la CASS i que l'agent no ha provat la seva afirmació que havia demanat anteriorment aquesta inscripció.

Però, aquestes presumpcions accepten la prova contrària i són les condicions de fet d'exercici del treball que determinen la qualificació de la relació contractual.

Justament la discussió es va centrar sobre la prova del vincle de subordinació, element constitutiu indispensable de la relació laboral (vg. TSJSC 13-03-1997 nº737 de llibre i 98/06 del 28-09-2006)

En efecte, de conformitat amb els articles 5 i 8 del Codi de relacions laborals, existeix un contracte de treball quan una persona es compromet a prestar personalment un treball per compte d'una altra persona, dins el seu àmbit d'organització i sota la seva direcció, mitjançant una remuneració de qualsevol naturalesa, anomenada salari.

Tal relació suposa un vincle de subordinació o de dependència entre l'assalariat i l'empresa, i aquest vincle es caracteritza per l'execució d'un treball assalariat sota l'autoritat d'un empresari, qui organitza el servei en el marc del qual l'empleat treballa, i que té el poder de donar ordres i directrius, de controlar-ne l'execució i de sancionar els mancaments.

És aquesta relació de poder que determina l'aplicació del dret laboral i que fins i tot justifica la seva existència. També permet diferenciar la situació d'assalariat d'altres situacions on una persona presta uns serveis professionals percebent una remuneració.

II.- Ara bé, dues series d'elements confirmen la versió dels defenents.

En primer lloc, en quant a la qualitat de soci, és de remarcar com el Sr. D.. va manifestar en la seva confessió en judici que no ha estat mai ni propietari ni soci del xxxxxx BAR quan tal afirmació contradiu frontalment les que havia fet en seu judicial anteriorment.

En efecte, apareix que havia existit entre el demandant i "el xxxxxx BAR" una primera època, entre el mes de novembre del 2011 i el mes d'octubre del 2012, període en el qual el Sr. D.. ja era declarat i cotitzat com a assalariat a la CASS.

Aquesta primera relació es va acabar amb una demanda laboral del Sr. D.. la qual no donà lloc a cap decisió judicial donat que les parts arribaren a un acord.

Però justament en el seu escrit de demanda d'aleshores, el Sr. D.. havia explicat que era soci "industrial" de la societat civil particular formada amb els Srs. G., M.. i A.. per tal d'obrir i explotar el xxxxxx BAR i que s'havien preparat els estatuts de dita societat. En el mateix sentit, el Sr. D.. va manifestar al davant de la Batlle instructor que sí que havia acordat la constitució d'una societat al juny del 2011, i que ell havia desenvolupat la tasca prevista pels estatuts encara que els mateixos no s'havien signat.

Per tant, difícilment pot ara el Sr. D.. afirmar que mai ha sigut soci i que seria totalment aliè a la societat propietària del negoci on va desenvolupar la seva activitat.

En segon lloc, el demandant, per defensar la seva qualitat de simple assalariat, ha manifestat també en la seva confessió en judici que només s'encarregava d'acollir els clients, de posar música i de la decoració del local sense res administrar o gestionar.

Però aquesta versió queda totalment contradita pels testimoniatges aportats pels defenents.

Les contradiccions i insuficiències que la part recurrent posa de relleu en relació a aquests testimoniatges són inexistents o insuficients per no poder tenir-les en compte.

En efecte, i pel que fa a les manifestacions del Sr. F.. apareix que aquest va ser el comptable del xxxxx BAR durant 2 anys i no es pot dubtar de la seva imparcialitat per sol fet d'haver existit aquesta relació comercial quan no existeix cap element concret per fer-ho i que dit Senyor es trobava en una situació idònia per conèixer la realitat de les relacions entre les socis i la real activitat del Sr. D...

Ara bé, el Sr. F.. va confirmar que havia existit una primera societat civil (els estatuts de la qual havien sigut redactats per ell mateix) i que sí que el Sr. D.. n'era soci malgrat no haver firmat els estatuts però que portava el negoci de manera rudimentària essent impossible portar cap comptabilitat i que aquesta primera associació es va acabar deixant el D.. deutor dels altres ; que a partir del 2013 el Sr. A.. va abandonar el negoci però que els altres es van tornar a associar amb el Sr. D.. per tal que gestioni el bar i els reembossi gràcies als beneficis que devia fer amb la nova gestió que prometia dur a terme ; que a partir d'ara el Sr. D.. va gestionar i administrar el negoci de manera totalment autònoma, contractant i acomiadant el personal, pagant-se directament de la caixa un salari i comportant-se com el propietari del bar

sense tenir cap horari, i finalment que si al mes d'agost se'l va donar d'alta a la CASS és per donar-li cobertura i per poder renovar la seva residència de treball i sojorn.

En quant al Sr. A.. és evident que les seves manifestacions s'han de valorar amb molta precaució donat que formava part dels primers socis fundadors del bar i que la seva participació es va acabar pel culpa de les fortes discrepàncies que van tenir el Sr. D.. en relació a la gestió del negoci. Però les seves manifestacions permeten justament comprovar que les relacions entre ells eren les d'uns socis i que el problema era el que feia el Sr. D.. de la llibertat que tenia en la gestió del bar.

Si bé el Sr. C.. és un amic del Sr. M.., també és un client habitual de l'establiment, i aquesta relació personal no li fa perdre tota credibilitat quan manifesta de manera clara que és el Sr. D.. qui gestionava el negoci i dirigia el personal, amb tota llibertat sobre els horaris. De la mateixa manera han manifestat la propietària del local qui, pel que ha pogut constatar, en ha tret la conclusió que és el Sr. D.. (que és la persona qui li pagava el lloguer) qui gestionava el negoci.

Finalment, cal mencionar el Sr. R.., ex empleat, qui va manifestar que el Sr. D.., que és la persona qui el va contractar, actuava com a soci principal del negoci i que com a propietari feia el que volia, sense tenir cap horari fix, pagant-se directament de la caixa.

Totes aquestes manifestacions i elements concordants no s'han vist contradites per cap element aportat per l'agent i finalment constitueixen uns indicis suficients per considerar que la relació existint entre les parts no era laboral.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la conclusió del Batlle la sentència d'instància.

III.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna del recurrent al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs del Sr. D.. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 01-09-2016 que confirmen íntegrament i imposar-li les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.